

L'ETERNITAT ESPERANT-TE

Aquell dimarts de novembre feia exactament vuit mesos i un dia que l'Anna, la seva Anna, havia marxat, que no la veia desvetllar-se amb els ulls inflats per tantes hores de descans, que no il·luminava cada bocí d'habitació en entrar, que l'enyorava tant.

L'Àzeri vivia sol en un pis massa ampli per a ell. Mastegava els dies embadalint-se davant les formes suggerents dels núvols i les nits, comptant les estrelles que penjaven en la foscor, preocupat per totes aquelles que s'haguessin pogut perdre en la immortalitat del cosmos.

Els primers temps se li havien fet eternament feixucs, i s'havien fet presents en forma d'una espina de lluç oprimint-li la boca de l'estómac. Un malestar que, pràcticament, s'arrelà tant a l'Àzeri que ja formava part d'ell mateix.

Hi havia una foto de l'Anna, la seva Anna, damunt la taula de vell cirerer, al costat d'una làmpada eclispada. Era una foto antiga, de quan encara no s'havien conegut, on l'Anna duia una perruca de carnaval i els ulls embriagats per la calidesa d'una nit d'alcohol i amics. L'Àzeri acostumava a mirar-se-la de tant en tant, malenconiosament, perfilant cada mil·límetre del rostre de qui era la bombeta en la seva obscuritat.

S'allità recolzant el cap sobre el coixí estrafolari que descansava damunt la flassada. Si tancava els ulls i inspirava amb força, encara era capaç de percebre'n la nectària olor de canyella i mel. Una barreja que l'atontolinava i se l'enduia, per la fluïdesa dels pensaments, a racons insospitats del cor on l'amor l'abraçava i fustigava de felicitat. Sempre amb l'Anna, la seva Anna, al costat. De sobte, es desvetllà pel so sord d'unes

sabates acostant-se pel passadís de la planta, i els seus sentits aguditzaren. Repassava en silenci tot allò que havia silenciats i que, en l'instant de veure-la de nou, ja no callaria mai més.

Aquell matí d'un dimarts de novembre, la porta s'obrí i, per gran desil·lusió de l'Àzeri, aparegué la senyora Mercè. La senyora Mercè era la veïna, una dona amb molt bones maneres per a la cuina però amb eixutesa de tracte. Durant els cinc anys que feia que vivia en aquell edifici, no s'havien dedicat més que alguna mirada malsucosa quan es creuaven. Des que l'Anna, la seva Anna, havia marxat, la senyora Mercè entrava al pis per deixar-li una carmanyola amb el dinar. Però que no hagués sobreviscut sense la bondat de la seva impertinent veïna era un fet que, per orgull, ell no admetria pas.

L'Àzeri sornejà una mica més sobre el llit, després que la senyora Mercè tornés a casa seva sense ni veure-la. Tot el que hi havia en aquella habitació tenia la marca de l'Anna, la seva Anna, tintada: des de les cortines descolorides i rasgades fins a la capseta de roure on molt abans hi havia enclosquit monedes de diferents països, un dels tresors més preuats d'aquella casa. Però ara la capseta n'era buida, com el cor de l'Àzeri.

Malgrat tot, els sentiments de l'Àzeri no havien pas minvat des de feia vuit mesos i un dia: l'espina continuava a la boca de l'estómac encara que ja no era tan feixuga. Però l'absència de l'Anna, la seva Anna, era profunda i dolorosa. Quan, deu anys enrere, l'havia vist per primer cop en una botiga a través dels seus ulls ametllats, se n'enamorà irremeiablement. En aquell capvespre d'un dimarts de novembre gèlid, l'Àzeri enyorava arraulir-se amb ella, de tal manera com, poc abans, l'amor se li havia abraonat amb tendresa en la seva imaginació; admirar-la directament als ulls melats; estimar-la perquè sí. A voltes, però, se li feia difícil estimar-la a distància. I l'espina de lluç semblava que

s'engrandia per instants.

L'Àzeri tragué el cap per la finestra del menjador. Va poder escoltar la senyora Mercè, paret enllà, cantant indesxiframent una *chanson* de Piaff. Aquella nit no s'entretindria comptant les estrelles esbiaixades. Hi havia una esfera de marbre vigilant les sons dels adormits. L'Àzeri pensava en l'Anna, la seva Anna, perquè sabia que allà on fos, també estaria contemplant aquella dòcil lluna de manicura francesa. Ni que s'hagués de cruspir les seves set vides, l'esperaria gentilment.